

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2013 roku powód F. D.. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) z siedzibą w W. kwoty 43559,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 41.237,91 od dnia 3 września 2013 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.322,04 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazano, że zobowiązanie wynika z umowy sprzedaży zawartej przez strony, a pozwany nie zapłacił powodowi za zakupiony przez niego towar, za który powód wystawił faktury VAT. Pozwany mimo wezwania wysłanego przez powoda nie zaspokoił wymagalnego roszczenia (pozew, k. 3-9, k. 47-50).

Uwzględniając w całości powództwo Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 20 stycznia 2014 roku (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, k. 12).

W dniu 18 lutego 2014 roku pozwany (...) Publiczny Szpital (...) im. prof. W. (...) z siedzibą w W. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa ponad kwotę 43.495,36 zł oraz odstąpienie od obciążania pozwanego jakimikolwiek kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego. Ponadto wniesiono o oznaczenie sposobu wykonywania zobowiązania poprzez wykonanie zobowiązania w postaci zapłaty żądanej kwoty w 5 ratach płatnych miesięcznie od miesiąca w którym uprawomocni się orzeczenie, przy czym cztery pierwsze raty będą wynosić 10.000,00 zł a ostatnia 3.495,36 zł wraz z należnymi odsetkami. Pozwany w sprzeciwie nie kwestionuje żądania pozwu wynikającego z łączącej ich umowy. W uzasadnieniu wskazuje, że znajduje się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, a opóźnienia w uregulowaniu należności są wynikiem okoliczności niezależnych od szpitala, głównie braku dostarczanych środków z Narodowego Funduszu Zdrowia i opóźnień w ich otrzymywaniu, odmowy regulowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia wykonanych przez szpital świadczeń w ramach tzw. nadwykonań realizowanych zgodnie z ustawą w przypadkach ratowania zdrowia i życia ludzkiego. Pozwany wskazuje, że zdarzają się opóźnienia w płatnościach zobowiązań wobec kontrahentów, ale ostatecznie są one realizowane. W dalszej części uzasadnienia pozwany podnosi, że jest mocno ograniczony w pozyskiwaniu środków poza systemem NFZ, nie ma możliwości prowadzenia działalności komercyjnej, tj. świadczenia usług medycznych odpłatnie na zasadach rynkowych, z których mógłby regulować swoje zobowiązania (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 15-20).

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin Zachód VI Wydział Cywilny stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania przez tut. Sąd (postanowienie, k. 40).

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2012 roku (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. zawarł z (...) Publicznym Szpitalem (...) im. prof. W. (...) w W. umowę sprzedaży nr (...), na podstawie której sprzedawał pozwanemu Szpitalowi leki. Zgodnie z §9 tej umowy zamawiający zapłaci należność za każdą dostawę częściową na podstawie wystawionej faktury. W dniu 22 lutego 2013 roku strony zawarły analogiczną umowę nr (...). Następnie w dniu 4 marca 2013 roku strony zawarły kolejną umowę o dostawę leków nr (...)108-03-2013 a także w dniu 28 marca 2013 roku nr (...)159-04-2013

(dowód: umowa nr (...), k. 67-69; umowa nr (...), k. 77-79; umowa nr (...), k. 80-82; umowa nr (...), k. 83-85).

Na podstawie powyższych umów (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wystawił Szpitalowi im. prof. W. (...) w W. pięćdziesiąt faktur VAT. Pozwany nie uregulował w całości należności wynikających z tych faktur

(dowód: faktury VAT, k. 87-186).

Pismem z dnia 17 kwietnia 2013 roku (...) > Sp. z o.o. wezwał pozwany Szpital do zapłaty należności wynikających z powyższych faktur VAT tj. kwoty 25.405,62 zł. Następnie pismem z dnia 16 maja 2013 roku wezwano pozwanego Szpitala do zapłaty kwoty 42.488,75 zł.

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 17 kwietnia 2013 roku i z dnia 16 maja 2013 roku, k. 5964).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów. Podkreślić należy, że żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka dochodziła wynagrodzenia za wykonanie usługi na podstawie zawartej z pozwanym umowy na zakup i dostawę leków.

W myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Po zastosowaniu tej zasady do realiów niniejszej sprawy wynika, że to powódka – w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku – powinna wykazać, iż na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty na jej rzecz kwoty dochodzonej pozwem. Stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie stan faktyczny był niesporny, ponieważ pozwany przyznał fakt zakupu towarów od powódki.

W myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Po zastosowaniu tej zasady do realiów niniejszej sprawy wynika, że to powódka w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku powinna wykazać, iż na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem. Stwierdzić należy iż w niniejszej sprawie stan faktyczny był niesporny. Pozwany przyznał fakt dostarczenia towaru przez powoda oraz okoliczność iż nie uiścił zapłaty za dostawiany towar.

Zgodnie z przepisem art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W sytuacji, gdy powódka dostarczyła pozwanemu towar zgodnie z umową, to służy jej roszczenie o zapłatę ceny. Wysokość należności strony powodowej wynika z niekwestionowanych faktur VAT. Roszczenie powódki o zapłatę odsetek ustawowych za zwłokę w uiszczeniu ceny również nie było kwestionowane co do zasadności.

Żądanie zasądzenia odsetek znajduje podstawę prawną w art. 481 § 1 k.c. zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Powód przedłożył do akt sprawy faktury VAT wraz z wezwaniem do zapłaty. Powyższe potwierdza również sam pozwany, który nie kwestionuje żądania powoda.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na trzy raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134;

A. Góra-Błaszczkowska, *Orzeczenia...*, s. 40; M. Uliasz, *Kodeks postępowania cywilnego...*, s. 422). W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się szczególnie uzasadnionego wypadku o którym mowa w cytowanym przepisie. Pozwany miał świadomość zaległości finansowych względem powoda, zaś zasądzona kwota jest niewielka w porównaniu do pozostałych zobowiązań pozwanego względem innych kontrahentów. Ponadto pozwany nie wykazał zainteresowania niniejszym postępowaniem m.in. poprzez nie stawienie się na wyznaczonym terminie rozprawy. Postawa ta uniemożliwiła polubowne rozstrzygnięcie spory, bowiem pełnomocnik powoda wykazywał chęć zawarcia ugody. Również przed wystąpieniem na drogę sądową powód proponował zawarcie ugody, jednakże pozwany w żaden sposób nie zareagował na te działania.

Nadto w ocenie Sądu w okolicznościach rozpoznawanej sprawy zasługiwało na uwzględnienie również to żądanie powoda w ramach, którego domagał się obciążenia pozwanego zwrotem kosztów postępowania sądowego.

Przepis art. 102 k.p.c. statuujący zasadę słuszności jest odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu (wynikającej z art. 98 par. 1 k.p.c.) i stanowi rozwiązanie szczególne, niepodlegające wykładni rozszerzającej i wymagające do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Podkreślenia wymaga fakt, że sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet bardzo niekorzystna nie stanowi podstawy do zwolnienia – na podstawie art. 102 k.p.c. – od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Poza tym rozstrzygając omawianą kwestię Sąd miał na uwadze również stanowisko zajęte w orzeczeniu z dnia 29 lipca 1998 r. przez Sąd Apelacyjny w Lublinie (I Acz 428/98), a mianowicie, że opóźnienie lub zwłoka Skarbu Państwa w spełnieniu świadczenia spowodowana trudną sytuacją finansową służby zdrowia nie może stanowić wypadku szczególnie uzasadnionego w rozumieniu art. 102 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania sądowego dla powódki, kierując się dyspozycją art. 98 par. 1 k.p.c., nakazującego przegrywającemu zwrócić koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony dla przeciwnika.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w wyroku.